

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἄρξην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπερροίς καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁ.ν.ο.μ.μ. καὶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτήσια. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀγγλίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ός

Ἐν Ἀθῆναις, 19 Μαΐου 1923

Ἔτος 45.ν - Ἀριθ. 23

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ' (Συνέχεια)

«Εἶναι μιὰ χαριτωμένη Ἰνδιανοπούλα, ποὺ μοιάζει σὰν κομποτέχνημα. Μὰ μέσα στ' ἀσθενικὸ σωματάκι τῆς κρύβεται ἡ θερμότερη ψυχὴ ποὺ γνῶρῃσα ποτέ μου.

» Ἦταν καταμόναχῃ στὸ Παρίσι, ἔπαιζε ἄρρωστη καὶ τώρα τὴν πηγαίνουμε στοὺς γονεῖς τῆς, ποὺ μένουν στὴ Νίκαια.

» Θυμᾶσαι, Μίλο, πῶσον πόθο εἶχες νὰ ἰδῇς τὴ Νίκαια ; Μέσα στὰ παιδικὰ ὄνειρά μας, αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ ζωηρό. Ἄν ἔχης ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία, δὲν μπορεῖς νὰ τὰ καταφέρῃς νὰ ἰδωθοῦμε σ' αὐτὴ τὴν πόλιν, ποὺ λένε πὼς εἶναι τόσο φωτεινὴ καὶ εὐθυμῇ ;

» Μιὰ κι' ὁ μπαμπὰς σου σκοπεύει ν' ἀφήσῃ τὴ Βαλκανία, γιὰτὶ νὰ μὴ προτιμήσῃ αὐτὰ τὰ μέρη ;

» Ἀχ, ἂς λάβωινά γρήγορα ἓνα γράμμα σου, δπου νὰ μοῦ γραφῇς πὼς κατόρθωσες αὐτὸ τὸ πράγμα, ποὺ τόσο θὰ μὰς κάμει νὰ χαροῦμαι ! Γιατὶ ποῖος ξέρεῖ πότε ἄλλοτε θὰ μὰς δοθῇ εὐκαιρία νὰ νταμωθοῦμε ;

» Ζήτησέ το μὲ τὴν καρδιά σου,

«Πῶς λοιπὸν τὴν πέννα κι' ἔγραψε.» (Σελ. 170, στ. γ')

Μίλο, καὶ τότε οἱ γονεῖς σου δὲ θὰ μπορέσουν νὰ σ' ἀρνηθοῦν. Κάνε το αὐτὸ γιὰ χατήρι τῆς φίλης ποὺ σ' ἀγαπᾷ.

Ζίνα Φιρστάτ.

Ἐρρίξε τὸ γράμμα τῆς καὶ περίμενε ἀπάντησιν.

Κάθε μερὰ, μὲ καρδιοχτύπι παραμόνευε τὸ γραμματοκομιστή, ποὺ τὰ γρήγορα βήματά του ἀντηχοῦσαν στὸ πεζοδρόμιο.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν πέτσινη τσάντα ποὺ ἐξεύριζε ἀπὸ χαρτιά, θὰ σταματοῦσε ἄραγε μπροστὰ στὴ δίλλα ; ὅ' ἄφινε κανένα φάκελλο ποὺ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ, γραμμένο μὲ το γνῶριμο χαρακτήρα ποὺ τόσο ζωηρὰ ζοῦσε μέσα στὴ μνήμη τῆς μικρῆς ;

Τίποτα ! Ἡ σκυθρωπὴ στολὴ προσπερνοῦσε ἢ στεκόταν κι' ἔρριχνε χαρτιά χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον.

Κι' ἡ Ζίνα ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ὑποψίες καθὲς εἵδους.

Μήπως ἡ οἰκογένεια Ρεβὼλ εἶχε φύγει κιόλας ἀπ' τὴ Βαλκανία ;

Ἡ μήπως—ποῖος μπορεῖ νὰ τ' ἀποκλείσῃ ;—τὸ γράμμα τῆς Μίλο χάθηκε στὸ δρόμο ;

Αὐτὸ προτίμησε νὰ παραδεχθῇ ἡ Ζίνα. Προτίμησε νὰ πιστέψῃ στὴν ἀμέλεια τοῦ Ταχυδρομείου, πρὶν ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν παιδικὴ τῆς φιλενάδα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Πρὸς τὴ Νίκαια.

Λίγες μέρες ἀργότερα, καὶ χωρὶς νὰ λοθῇ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίν, ἡ Θιμαὶ κι' ἡ Ζίνα ἔφυγαν ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἐσκίγησαν στίς ἐννιά τὸ βράδυ καὶ ταξίδεψαν ὅλη τὴ νύχτα.

Ἡ προπαρασκευὰς κι' ἡ κίνησις τοῦ ταξιδιοῦ εἶχαν ζωογονήσει τὴ Θιμαὶ.

Συλλογιζόταν προπάντων μὲ χαρὰ πὼς θὰ ἐξανάλεπε τοὺς δικούς τῆς, ἐνῷ αὐτὴ τὴν ἄλλη μεριά, θὰ κρατοῦσε κοντὰ τῆς, λίγες ἐβδομάδες τοῦλάχιστο, τὴν ἀγαπημένην τῆς Ζίνα.

Ἐνῷ τὸ τραῖνο, γλιστρώντας γρήγορο πάνω στίς γραμμές, τίς ἔφερνε

«Ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίν, ἡ Θιμαὶ κι' ἡ Ζίνα...» (Σελ. 177, στ. δ')

πρὸς τὴ Προβηγκία, ἡ Θιμαὶ ἔλεγε :

— Ὅσον καιρὸ θὰ μένεις, Ζίνα, στὴ Νίκαια, δὲ θὰ χωριστοῦμε στιγμὴ, ἔ ;

— Νὰ μὴ χωριστοῦμε στιγμὴ... σὰ δύσκολο, ἀπαντοῦσε μ' ἓνα χαμόγελο ἡ Ζίνα. Μὰ, μιὰ κι' ἔρχομαι γιὰ τὸ χατήρι σου, τὸν περισσότερο μου καιρὸ θὰ τὸν ἀφισώσω στὴ συντροφιά σου.

— Ἀ, ὅχι, ὅχι, ἐπέμεινε ἡ Θιμαὶ. Δὲ θὰ χωριστοῦμε στιγμὴ. Θέλω νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῇς, νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς πάντα θὰ μένεις στὸ σπίτι μας...

Ἡ τρυφερότης αὐτὴ συγκινοῦσε τὴ Ζίνα, μὰ τῆς ἔδινε καὶ κάποιαν ἀνησυχία : Ἄν, καθὼς ἔλπιζε ἀκόμη, ἡ Μίλο βρισκόταν στὴ Νίκαια, θὰ δεχόταν ποτὲ ἡ Θιμαὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ γιὰ χάριν τῆς ἄλλης ; Κι' ὅμως ἡ Μίλο εἶχε περισσότερους δεσμοὺς μαζί τῆς : ἦταν ἀπ' τὸν ἴδιον τόπον κι' οἱ ἀντιλήψεις τοὺς γιὰ δὲ τὰ πράγματα ἦταν πάντα σύμφωνα.

Μεστὰ στίς μακρινότερες ἀναμνήσεις τοὺς, ἔδωκαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, παιδοῦλα ἀκόμη χωρὶς ἔγνοιες, νὰ παίξουν μαζί ὥρες ὁλόκληρες.

Δὲν ἤθελε νὰ τ' ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτὴ τῆς. Μὰ τὸν νοιώθε πὼς ἡ φιλία

της για τη Θάμαδ γεννήθηκε προπάντων από μια λύπη, από έναν οίκτο που αισθάνθηκε γι' αυτή. Την άγαποσε όπως αγαπούμε μιαν υπαρέτη γλυκειά, τρυφερή, που θέλει φροντίδα και προστασία...

Το τραίνο έτρεχε όλοένα. Κοιμήθηκαν έναν ύπνο γεμάτο διαλείμματα και τινάγματα. Όταν ή Ζίνα σηκώθηκε, άρχισε να γλυκοχαράζει.

Άνοιξε τα μάτια της. Τέντωσε τα μουδιασμένα της μέλη, χασμουρήθηκε δυο-τρεις φορές κι ύστερα τράβηξε την κουρτίνα που σκέπαζε το τοπίο.

Της έφυγε μια κραυγή θαυμασμού. Είχαν φθάσει στην Προδηγία.

Μια πλατειά γαλανή επιφάνεια έλαμπόριζε στις άχτινες της χαρραγής. Γλάροι κι άλλα θαλασσοπούδια φτερούγιζαν μακριά κι έκαναν γύρους μέσα στο φως, και ψαροπούλες με άσπρα πανιά πετούσαν πάνω τα κύματα σαν πελώριες πεταλούδες.

Σε λίγο έφθασαν στη Μασσαλία. Το τραίνο στάθμευσε λίγα λεπτά και ξεκίνησε πάλι.

Το τελευταίο αυτό μέρος του ταξιδιού ήταν μαγευτικό.

Το τραίνο περνούσε δίπλα στην ακρογιαλιά. Μακριά πρόσβαλλαν χωριά, σπιτάρια κρυμμένα μέσα σε δέντρα και κάπου-κάπου πεύκα σκορπισμένα προς τα νερά.

Πολύ κοντά στις γραμμές ήταν κηποι με δένδρα ανθισμένα, με άσπρα άνθκια, τα πρώτα της εποχής. Ήταν σαν απομεινάρια από χιόνι, από χιόνι που ζούσε κι' εδωδίαζε...

* * *

Έφθασαν τέλος στη Νίκαια.

Ήταν καιρός πιά, γιατί το μακρό αυτό ταξίδι είχε ξανατελήσει τη μικρή Ίνδη.

Στο σταθμό την περίμενε ο πατέρας της. Πηγαίνοντο και μπρος του δεν έβλεπε τίποτ' άλλο έξω απ' την εικόνα του άρρωστου παιδιού του. Η φυσιογνωμία του μαρτυρούσε βαθειά ανησυχία.

Μόλις το μάτι του πήρε την κόρη του, το πρόσωπό του έλαμψε. Τα μάτια του είχαν την ίδια δειλή και γλυκειά έκφραση πουχαν τα μάτια της Θάμαδ και το πρόσωπό του το ίδιο μελαγχρινό χρώμα.

Η μικρούλα έπεσε στην αγκαλιά του και, κάμποσες στιγμές, πατέρας και κόρη έμειναν αγκαλιασμένοι και μιλούσαν μια γλώσσα παράξενη.

Ύστερα, σ' εξαιρετη γαλλική, ο ένεος εδωχρίστης την πριγκίπισσα και την ανιψιά της για τη στοργή που έδειξαν στη Θάμαδ κι' υποκλίθηκε βάζοντας τα δυο του δάχτυλα στο μέτωπο, — χειρονμία που για τους Άσιανούς σημαίνει άπειρο σεβασμό.

Η μικρή άρρωστη περίμενε να τελειώσει κι' εδωδς ύστερα τον πήρε κατὰ μέρος και του φηόρισε μερικες φράσεις άκατάληπτες στην κυρία Φιρσάτ και στη Ζίνα.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο εδωγής Ίνδος, με χίλιες δυο υποκλίσεις, παρακάλεσε τις ξένες να δεχθούν να τις φιλοξενήση.

Η πριγκίπισσα Βαλεντίνα σκέφθηκε πώς θα χει περισσότερη έλευθερία στο ξενοδοχείο. Εδωχρίστησε κι' είπε πώς είχε κρατήσει ένα διαμέρισμα στο «Παλλάς».

Η καίμενη ή Θάμαδ δεν επέμεινε πιά, μα το προσωπάκι της έδειξε μια μεγάλη λύπη.

* * *

Η Νίκαια ήταν γεμάτη ζωνρότητα, γιατί έπαφταν τότε οι Άποκρίδες. Στη Μεσημβρία, οι μέρες αυτές γιορτάζονται με πολλήν όρεξη. Κάθε εργασία, κάθε σπουδή σταματά τις μέρες αυτές κι' όλοι δε λογαριάζουν πιά παρά μόνο το γλέντι.

Η κυρία Φιρσάτ δε φανταζόταν πώς θα βρισκόταν μέσα σε τόσο εδωθυμο περιβάλλον και στενοχωριότανε γιατί το πένθος της ήταν κάποια αντίθεση στη γενική εδωχρίστηση.

Η Ζίνα όμως δε συμμεριζόταν τα αισθήματα της θείας της. Πιθεόσε θερμά να ιδή τον ανθοπόλεμο και την περίφημη πρέλαση των άμαξιών, που θάταν τόσο λαμπρά στολισμένα. Ήξερε όμως πώς ή θεία της δε θα πήγαινε στις γιορτές με το κρέπι και, μ' όλο που τδάρυδε, ή λύπη της ήταν άπεριγραπτη.

Το ξενονοχείο «Παλλάς» όπου κάθονταν οι δυο ξένες, ήταν γεμάτο επισκεπτες από κάθε χώρα, που έρχόνταν να ιδούνε το περίφημο καρναβάλι της Νίκαιας.

Ήταν ένα περίεργο μίγμα φυλών, γλωσσών και φορεμάτων.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

— Έμπρός, μ' όρεξη και με μυαλό. Να σαρώσης πρώτα καλά-καλά κι' ύστερα να πλύνεις τα πλακάκια. Θέρεθ κόσμος αύριο γιατί είναι ή γιορτή της κυρίας Μαρίας και πρέπει το σπίτι ν' ασπράφτη!

Η φτωχή μικρούλα ρίχτηκε με ζήλο σ' τη δουλειά.

Όταν όλα ήταν έτοιμα, ή κυρία έξέτασε με προσοχή κάθε λεπτομέρεια και μια έκφραση εδωρεσκείας ζωγράφηκε στο πρόσωπό της. Μα μόλον τοότο, τα χείλη της άνοιξαν μόνο για να άφήσουν ένα ξερότατο «καλά».

Άλλά κι' αυτό ήταν κάτι για τη μικρούλα όπηρετρια που έτρεμε πάντο μὴν ή εργασία της αποδοκιμασθή. Έτσι το «καλά» αυτό της έδωσε το θάρρος να ζητήσει τη λύση μιας άπορίας που τη βασάνιζε και ρώτησε δειλά:

— Κυρία...

— Τι είναι;

— Δέν έχουμε το ίδιο όνομα κι' εγώ κι' ή κυρία Μάρια;

— Ναί.

— Μα τότες λοιπόν δεν είναι και δική μου γιορτή αύριο;

— Χά, χά, χά!

Σ το ειρωνικό γέλιο που άκολούθησε την έρώτησή της, ή μικρούλα κατακρίνισε κι' άμέσως ύστερα έγινε κατακόκκινη από φόβο κι' από ντροπή.

Η κυρία της τήν λυπήθηκε.

— Οι μικρές δεν έχουνε γιορτή, της είπε.

Και γαλήνεψε με μιας το συμπαθητικό προσωπάκι του όρφανού.

Α, όχι λοιπόν γιατί ήταν φτωχή κι' όρφανή κι' όπηρετρια, όπως είχε φοβηθή, άλλα μόνο γιατί ήταν μικρή δεν γιόρταζε άκόμα. Όλες οι μικρές δεν γιόρταζαν. Κι' ή κυρία Μάρια ή ίδια, όταν ήταν μικρή σαν κι' αυτή, δεν γιόρταζε. Όταν θα μεγάλωνε λοιπόν κι' ή Μαρλώ, θα είχε κι' αυτή τη γιορτή της και δέβαια θα έκανν τότε και για κείνη γλυκίσματα σ' το σπίτι, όπως τώρα για την κυρία Μάρια. Όσως τότε θα μπορούσε κι' αυτή να βάζη μια φαρδιά μεταξωτή κορδέλλα σ' τα μαλλιά της, σαν την κυρία Κλειώ. Ή και να φορή ώραια βελουδινο φουστάνι σαν την κυρία Μάρια.

Βέβαια, όταν θα μεγάλωνε...

Μα πότε πιά; Για την ώρα μόλις έφθανε σ' την άγκώνα της κυρίας Μαρίας κι' όμως όταν επλάγιαζε κάθε βράδυ, έπρόσεχε να μὴ γίνεται κουβάρι, να μὴ μαζεύη δηλαδή τα πόδια της, άλλα να τα τεντώνη όσο περισσότερο μπορούσε για να μεγάλωση μιαν ώρα άρχύτερα.

Η κυρία Δ... φίλοξενόσε, δύο μήνες τώρα, την άνεφοβία της, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι έξη χρονών, τη Φροσούλα.

Κόποιο βράδυ ή κυρία ξανάπε σ' τη μικρή Μαρλώ:

— Να πλαγιασής απόψε νωρίς, γιατί θα σηκωθείς αύριο χαράματα. Έχουμε πολλή δουλειά. Μεθαύριο είναι ή γιορτή της κυρίας Φροσούλας και πρέπει να σιγουρίσουμε όλο το σπίτι.

Κι' επειδή ή Μαρλώ σαστισμένη δεν έδωκε καμμιάν άπάντηση, ή κυρία ξανάπε:

— Άκούς τί λέω;

— Μάλιστα, κυρία, μά...

— Τι μά;

— Δέν μου είχατε πὴ πώς οι μικρές δεν έχουνε γιορτή; Η κυρία Φροσούλα είχε πὴ μικρή από μένανε. Έχει αυτή γιορτή;

— Έχει και παραέχει. Και να κάνης κείνο που σου λέω.

— Μα πώς;...

— Τι πώς; Οι μικρές σαν ξένα δεν έχουν γιορτή. Οι μικρές κυρίες όμως έχουν.

Μόλις άκούστηκε ένα πονεμένο ά... και μόνο θόλωσαν για μια στιγμή τα μάτια της όρφανής μικρούλας. Τίποτε άλλο. Δέν διαμαυρήθηκε, δεν ξαναρώτησε τίποτα. Ήσυχη, όποταγμένη, έξέτελεσε τις διαταγές της κυρίας της κι' έτοιμασε το σπίτι για την γιορτή της Φροσούλας.

[Από το νέο βιβλίο «Άγγελική»]

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ Γ. ΜΑΡΚΕΤΟΥ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ήτανε μήνας Αύγουστος, έδω κι' έξη-έφτα χρόνια. Πρωί-πρωί, με το χάραμα, ξεκινήσαμε για το χωριό, που θα μέναμε μιαν όλόκληρη μέρα. Όταν φτάσαμε, ο ήλιος είχε σηκωθεί κατάψηλα στον οδρανό. Έκανε μια ζέστη άνυπόφορη.

Από το χωριό δε θυμομαι παρά μια πλατεία με μια όρύση στη μέση και μια στέρνα στο πλάι, που τσαλαβοουτούσαν μερικά ξυπόλυτα χωριατόπουλα. Άκόμα έναν τοίχο καταπράσινο, που έφταναν άπάνου του οι ώριμοι κλώνοι μιας ροδακινιάς και, σε μια πόρτα, τον παπα του χωριού καθισμένο στο κατόφλι [με κάτι παλιές παντούφλες στα πόδια, χωρίς ράσο, με τάζπρο πουκάμισο μοναχά και με το καλυμμαύχι στο κεφάλι του. Δίπλα του, δυο τρεις άλλοι χωριάτες, μισοξατλωμένοι σε μια μεγάλη πέτρα μπροστά στην πόρτα και κατὰ μέρος του τοίχου, ή καθισμένοι σταυροπόδι πάνω σ' ένα καταφαγωμένο ψαθί, συζητούσανε ράθυμα. Οι ώρες κυλούσανε άργα και μονότονα τόσο, που μιχ άμετρη κι' άνήσυχη λύπη άρχισε να μου βαρύνει την ψυχή. Άδριστα μόλις θυμομαι, πώς επήγαμε σε κάποιο φιλικό μας σπίτι, που ήθελαν να μάς κρατήσουν με το στανιό ως την άλλη μέρα κοντά τους. Μα όταν έπαιρνε ο ήλιος να βασιλέψη, έμεις σηκωθήκαμε και φύγαμε. Έπρεπε να γυρίσουμε με τα πόδια στην πόλη κι' ήταν άργά.

Ός που ν' άφήσουμε τα τελευταία σπιτάρια του χωριού πίσω μας και να πάροουμε το μεγάλο, άκανόνιστο δρόμο, που στριφογύριζε σε φίδι έδω κι' εκεί, ή νύχτα άρχισε να κατεβαίνει από τα

γύρω βουνά με την άργότατη βασιλική της μεγαλοπρέπεια. Μέσ' στις χαράδρες, που ήταν σπαρμένα τα κονάκια των βλάχων, άρχισαν να λάμπουν οι βραδινές άγροτικές φωτιές. Οι σκύλοι άλιχτούσαν στις σάνες μακριά. Κουδούνια άντηχούσαν στην άκόμαντη άτμοσφαίρα, που ήταν γεμάτη από τη γοητεία της εξαίσιας θερμής βραδιάς. Κάπου-κάπου άκούγοντανε καθαρά τα κάρα, που πηγαίνανε στο χωριό φορτωμένα χορτάρι, οι σούστες με τα γοργά, εδκίνητα άλογα, που χτυπούσαν όρμητικά τα χαλίκια του δρόμου οι χωριάτες που γυρίζανε σιγοτραγουδώντας από τ' άμπέλια και τα χωράφια.

Η φυχή μου ήταν γεμάτη από μιαν ιδιαίτερη εδωξία, μια μακαριότητα και μια συγκινημένη ταλήνη, που δεν είχα ως τότε αισθανθή. Μου φαινότανε πώς γιν'μουνα πὴ καλός, καθώς αλησίαια προς τη φύση, καθώς άνάπνεα έτσι λεύτερα μέσ' στη βραδινή σιγαλιά, πώς άποχτούσα μιαν άνώτερη εδωγένεια, μιαν εξαιρετική άδοξοποιήση, μια φλογερή έπιθυμία ν' άντιμετρηθώ προς το σύμπαν. Και πάλι, καθώς περνούσαμε κάτω από τα παλιά, γερασμένα πλατάνια, πλάι στις έλιες με τα κλα-

ριά που τα σάλευαν άπαλά δώθε-κειθε οι έσπείρες αύρες, ήτανε σα να μαζεούτανε ή φυχή μου μέσα μου γεμάτη άνεξήγητη χαρά και φόβο, σα να κλεινότανε στον εαυτό της καταχαρούμενη, γιατί μπορούσε να εδωφράνεται μέσ' στο θαύμα της καλοκαιρινής άγροτικής βραδιάς.

Οι σκιές λίγο-λίγο ποκνώνανε. Τα δένδρα έπαιρναν φανταστικά σχήματα όλόγυρά μας. Κι' ή βραδινή όρχήστρα του δάσους άρχισε να δοκιμάζεται στους τολμηροτέρους μουσικούς σιγαλόφωνους έλιγμούς. Μέσ' από τα συμπλέγματα των κρεμασμένων κλώνων κι' από τις άνοιχτές κουφάλες των κορμών, άναδιδότανε ένα πιανίσσιμο, γεμάτο εδωχρίστα φάλτσα, άπέραντα γοητευτικό. Κι' όσο πληθαιναν οι φωνές κι' οι σκιές, τόσο μια μυστική άνησυχία με κυρίεσε. Ήτανε φόβος; Μπορεί κι' αυτό.

Πάντα δε μ' άφησε ως τη στιγμή που διέκρινα, λίγα μέτρα μακρότερα μου, μιαν άκακία κι' ένα μπαλκόνι, όπου τα μπουγαρίνια και τα γεράνια άνθίζανε σε όμορφότερες, κατακόκκινες γλάστρες: ήταν το σπίτι μας.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'

Ο Τότος φοβήθηκε λιγάκι. Μήπως είχε καβαλλικήσει κι' άλλη φορά; Φιλοτιμήθηκε όμως να κείνη κι' αυτός ότι ή Ρηνούλα. Κι' άνέβηκε στη ράχη του Σταχτερού, που άρχισε πάλι να τρέχη στο λιβάδι.

— Α, τί όμορφα που ήταν!

— Ντέ! ντέ! φώναζε χαρούμενος ο Τότος.

Αξαφια, του ήρθε όρεξη του Σταχτερού να κυλιστή

χάμω στο γρασίδι. Κι' επειδή ο καβαλλήσης του τον εμπόδιζε, ο πονήρος γαϊδαρέλος, για να τον ξεφορτωθή, σηκώσε διαμιάς τα πισινά του πόδια και χαμήλωσε το κεφάλι του.

Ο Τότος που δεν περίμενε τέτοιο κίνημα, πέρασε άπάνω απ' ταυτιά του κι' έπεσε ξαπλώθηκε χάμω στο γρα-

σίδι. Η Ρηνούλα, φυσικά, έβαλε τα γέλια και χτύπησε τα παλαμάκια.

Κι' ο Τότος;... Νομίζετε πως άρχισε τα κλάματα;

Α, μπά! καθόλου αυτή τη φορά! Γέλασε κι' αυτός σαν τη Ρηνούλα και σηκώθηκε από χάμω χωρίς να τον βοηθήση κανείς.

— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε τότε ή Ρηνούλα. Τώρα είσαι καλό παιδί. Όχι πριν που έκλαιγες και τσίριζες με το παραμικρό, με το τίποτα!

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

[Γ' Αριθ. Έγκρ. 28]
«Πίσω από τη νύχτα, πίσω
από το θάνατο, κεί' κάτω
βλέπω την αγγή να χαράζει»
IBSEN

«Αφιερώνω στην Τριανταφυλ-
λένια».

Μικρός εγώ κι' αδύναμος
γεννήθηκα, διψώντας,
κάποιες ζωής, αβέβαιες,
το φως και τη χαρά
μά εὐθὺς μπροστά μου βρέθηκε,
σαρκαστικά γελώντας,
και μούκρυψεν ἡ Μοῖρα μου,
τὸ δρόμο φθονερά.

Κι' ὁλόχρονος ἀνέβαινα,
τὸ ἀφθαστο ζητώντας,
κι' ἀντήχησε τῆς Νειότης μου,
τὸ κλάμα θλιβερά.
Κι' ἡ πονεμένη μου ψυχή,
τὸ λυτρωμὸ ποθώντας,
ἀπέλπιδα ἀργοσάλευσε,
ν' ἀνοίξει τὰ φτερά...

Μὰ ξάφνου, φῶς ἀπόμακρο
ἀντίκρυσε νὰ λάμπει
σταγαριστὸ κι' ὑπέροχο,
κάποιο καινούργιο φῶς,
πίσω ἀπ' τῆς ἀσώστης νυχτιάς
τάπεραντα τὰ θάμπη.

Κι' εὐθὺς ἀνοίγει τὰ φτερά,
σιμά του γιὰ νὰ φτάσει,
ποὺ τηγνὲ καίει, ἀκράτητος,
ὁ πόθος ὁ κρυφός
μὰ πρέπει πρῶτα τῆς ζωῆς,
τὸ δρόμο νὰ περάσει!

Καλαματιανὸ Δουλοῦδι

ΔΥΟ ΦΤΕΡΑ

[Γ' Αριθ. Έγκρ. 17]
«Ανίμεσα στους βράχους τῆς
ἀκτῆς, ἐκεῖ ποὺ τοῦ Ποσειδῶνος
τὸ βασιλεῖο τελειώνει κι' ἀρχίζει
ἡ γῆ, ἕνα φτερό μικροῦ πουλιοῦ
ἔχει πέσει. Εἶναι ἕνα μικρὸ φτε-
ρὸ ἀποδημητικοῦ. Τὸ σταχτερό
του χρώμα πείθει πῶς ἀνῆκε σὲ
ὄρτυκα».

«Α, μικρὸ φτερό, μυρίζεις θά-
λασσα κι' ἤλθες ἀπὸ μακριά,
ἀπὸ κεί' πέρα, πίσω ἀπ' τὸν ὀ-
ρίζοντα. Πῶς ξέρεις, ἀλήθεια,
ποὺ τὸ θέρος πέρασε!»

«Ίσως, ναι, ἴσως στὴν Ἑλλάδα.
Ναι, ναι, μικρὸ φτερό, ἔρχεσαι
ἀπ' τὴν πατρίδα μας!»

Εὐτε χιμερὸν μικρὸ πουλί, ποὺ
κάθε χρόνο ἐκεῖ βόσκεσαι! «Ὡς
ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνα φτερό σου,
ὡς σὲ σήκωνα ψηλά στὸν ἀέρα
γιὰ νὰ σὲ περάσω στὴν ἀνοιξή
ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ νὰ σ' ὀδη-
γήσω κεί' ποὺ κι' οἱ δύο νὰ φθα-
σωμε ποδοῦμε!»

Κι' ἀπὸ ἐγὼ δὲν εἶμαι πουλί,
πές μου ἐσύ, μικρὸ φτερό, τί εἶ-
δες κεί'. Μίλησέ μου γιὰ τὴν πα-
τρίδα μου, γιὰ τὴ χώρα μου.

Α! πῶς σ' ἀγαπᾷ, σταχτὶ φτε-
ράκι, ποὐχρεοῖ ἀπ' τὴν Ἑλ-
λάδα! Κάθε σου κίνημα ποὺ

στὴν πνοή τοῦ ἀνέμου κάνεις,
μοῦ λέει τόσα πράγματα...

Μέσα στὴν ἀγορά, κάτω ἀπὸ
ἕνα παράθυρο, ἕνα καταματω-
μένο φτερό ὀρτυκιοῦ βρίσκεται
ριγμένο.

Καίμενο μικρὸ πουλί! «Ἦλθες
γιὰ νὰ διαφύγῃς τὸν χειμῶνα καὶ
τὸ κρύο, κι' ὅμως ἐδῶ βρέθηκες
κινδύνους μεγαλυτέρους ἀκόμη».

«Ἡ ψυχούλα σου πέταξε νὰ συ-
ναντήσῃ τὸν γαλανὸ αἰθέρα καὶ
τὸ σῶμα σου ἔμεινε τροφή στούς
διώκτες σου. Πέρασε κρυφα-
γμένο τὴν πλατεῖα θάλασσα κι'
ὅταν ὕστερα μὲ χαρὰ ἔφθασε τὴ
γῆ ποὺ τόσο σὲ ταξέδι σου ἐ-
πόθησε, ἀνίποπτο ἔπεσε στὴν
παγίδα ποὺ οἱ ἄνθρωποι σ' ἔχαν
στήσει. —Τὰ μικρά σου ποδαρά-
κια, ἀντὶ νὰ στηρῇ σου σὲ δέν-
δρου γλάδους, μτλέχθηκαν σὲ
δίλτυα. Τὰ φτερά σου, ποὺ σὲ
σήκωσαν 'πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα,
δὲν εἶχαν πιά δύναμη νὰ σὲ κρα-
τήσουν κι' ἀφρίθηκες, φτωχὸ
πουλάκι, στὴ θανατηφόρα παγίδα
ποὺ ὁ δόλος σου ἔσῃσε».

Σ' ἐσεβάστηκαν ὁ ἀνεμὸς κι' ἡ
θάλασσα, τῆς φύσης τὰ σωματεῖα,
—μὰ ὁ ἄνθρωπος σου στέρησε τὴ
ζωή καὶ τὸ μικρὸ σου φτερό,
ποὺ τὰ κήματα ῥάντησαν μὲ τὸν
ἀφρό τους, βουτήχθηκε στὸ αἷμα
σου. Καίμενο μικρὸ πουλί!

Πικροδάφνη

ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ

[Γ' Αριθ. Έγκρ. 26.]

[Στὴν 'Ἠλιογέννητη']

Κάποιον ἐρώτησα, κάποτε, ἂν
ἔχῃ πολλοὺς φίλους εἰλικρινεῖς.
Καὶ ποῖα νομίζετε πῶς ἦταν ἡ
ἀπάντησή; «Ἐχὼ ἀπειροχίτων,
καὶ ὅσους ἀκόμα κι' ἂν θελήσω,
τούς ἀποκτῶ. Καὶ εἶναι τόσο πι-
στοί, τόσο καλοί!»

«Εγὼ, ἐκ-
πληκτος γιὰ τὴν ἀπάντησή, μιὰ
ἐπιθυμία αἰσθάνθηκα: Νὰ μάθω
μὲ τί τρόπο τὰ μπουρούς κανεῖς
νάποκτησῃ τόσο πολλοὺς καὶ κα-
λοὺς φίλους» κι' ετοιμάσθηκα νὰ
τὸν ρωτήσω.

Φαίνεται ὅμως πῶς ἐκείνος
κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία μου καί,
ποῖν προφθάσῃ νὰ τον ρωτήσω,
τὸν εἶδα νὰ στέκεται μπροστὰ σὲ
μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη καί, δεί-
χνοντάς μου τὰ βιβλία, νὰ μοῦ
λέγῃ: «Αὐτοὶ εἶναι οἱ φίλοι μου».

Φάσμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ πανηγύρι ὁ Τοτὸς δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ βαλῇ στὸ στόμα του οὐτε
κοκορέσει, οὐτε γαρδούμπα.

—Μά γιατί; τὸν ρωτοῦν.

—Γιὰτὸ Σχολεῖο μας εἶπαν
νὰ τρώμε λιτὰ φαγητά κι' ὅλα
αὐτὰ εἶναι δεμένα!

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Γέρω-Δήμου

Ὁ Κολόμβος συναντᾷ στὸ Στα-
θμὸ τὸ φίλο του Λαβύρινθο καὶ
καταχαρούμενος τοῦ λέει:

—Ἐπαῖα μιὰ καλὴ φάρασα
στὸν εἰσιτηριοπώλῃ Ἐλῆρα εἰ-
σιτήριον μετ' ἐπιστροφῆς, ἐνῷ ἐγὼ
δὲ θὰ ξαναγυρίσω!

Ἐστ. ἐπὶ τ. Ἡρώς τ. Κιουτάχαις

—Ἐχεις καθόλου δόντια, γιαιγιά;
—Καθόλου, παιδί μου...

—Οὐτε ἕνα, γιαιγιά;

—Κανένα. Μὰ γιατί ρωτᾷς;

—Κὲ, τότε μπορὸ νὰ σεῦ δώσω

νὰ με ὅ φυλάξῃς τὰ φιστίκια μου.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ὀκυνέτης

«Ἡ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

[Ἀπὸ ἄρθρον δημοσιευθὲν εἰς
τὴν 'Ἐστία' τῆς 7 Μαΐου.

... Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο
τοῦ κ. Ξενοπούλου, —διότι περὶ
παιδικῶν μυθιστορημάτων πρό-
κειται, —δὲν εἶνε νέον ἔργον τοῦ
συγγραφέως. Ἐδημοσιεύθη πρὶ
τριάττα ὀλοκληρήσει ἑτῶν εἰς τὴν
«Ἑλλάδα» τῶν Παίδων».

Δὲν μυρίζει ὅμως καθόλου μοῦχλαν.
Καὶ λογοτεχνικῶς καὶ γλωσσικῶς
φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκλε-
κτοῦ συγγραφέως, ποὺ εἶνε ὁ κ.
Ξενοπούλος, μίαν σφραγίδα θελ-
κτικῆς δροσερότητος. Ἰσως εἶνε
ἀκόμη δροσερότερον, διότι, εἰς
τὴν ἐποχὴν του, ποὺ δὲν εἶχαμεν
ἀκόμη ζητήματα παιδαγωγικῶν
βιβλίων, ἐγράφη χωρὶς καμμίαν
σοφὴν παιδαγωγικὴν προϋπόθε-
σιν. Ἀλλὰ οἱ καλοὶ συγγραφεῖς
ὁσάκις ἐσκυψαν νὰ χαϊδέψουν τὰ
μαγουλάκια τοῦ παιδιοῦ, ὑπῆρξαν
πάντοτε καὶ καλοὶ παιδαγωγοί,
πρὶν ἀνακαλυφθῇ ἀκόμη ἡ παι-
δαγωγικὴ ἐπιστήμη, διότι ἡ Ποί-
ησις προηγείται πάντοτε ἀπὸ τὴν
Ἐπιστήμην καὶ τὴν προετοιμάζει.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ἀδελφού-
μας μου» ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς
τούς μικροὺς του ἀναγνώστας ἕνα
ἔργον ἀγνῆς συγκινήσεως καὶ τί-
ποτε περισσότερον. Ἀλλ' ὅταν
δίδῃ κανεῖς μίαν ἀγνὴν συγκί-
νησιν εἰς τὸ παιδί, δίδει ὅτι
ἐμπορεῖ νὰ ὀνειρευθῇ ἕνας παι-
δαγωγός. Δίδει τὸ πᾶν. Καὶ ὁ κ.
Ξενοπούλος τὸ ἐπέτυχεν. Ἡ ἱστο-
ρία του εἶνε ἡ ἱστορία δύο ἀγα-
πημένων ἀδελφίδων, ἐνὸς ἀγα-
ποῦ μεθ' ἑαυτῶν, — τὸ τρυφε-
ρότερον ἀνδρικόν εἶδος, — καὶ
ἐνὸς κοριτσαίου μὲ ἀγορίστικην
ψυχὴν, —τὸ θελκτικώτερον ἴσως
γυναικίον εἶδος, —τὰ ὁποῖα ἀ-
ναγνώσταις σου δὲν εἶναι ἀνα-
πορεύονται μαζὶ, ἀλλήλουσιν
πληροῦνται μὲ τὴν ἀγάπην των,
χωρίζονται εἰς τοὺς χωριστοὺς
δρόμους τῆς ζωῆς καὶ ἐνώνονται
πάλιν, διὰ νὰ χωροῦν τὴν κοινὴν
τὴν εὐτυχίαν, τὴν μοιρασμένην
εὐτυχίαν τῶν ἀγαπημένων πλα-
σμάτων. Ὁ παιδαγωγὸς δὲν δια-
κρίνεται καθόλου εἰς τὸ παιδι-
κὸν αὐτὸ μυθιστόρημα. Ἀλλὰ
μήπως εἰς τὰ μυθιστορήματα
τῶν μεγάλων, εἶνε ἀνάγκη νὰ
διακρίνεται ὁ κοινωνικὸς φιλό-
σοφος; Συγγεσταὶ μὲ τὸν λο-
γοτέχνην καί, ὅσον περισσότερον
συγγεσταί, τὸσον περισσότερον
εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τῆς 15 Μαΐου 1923

ΑΚΟΥΣΑ δὲ τὸ μαθητικὸν ἔρ-
γόν σου, ὅτι θὰ γίνωμαι καὶ ἐγὼ
ἐκείναι καὶ θὰ προβιβασθῶν ἐν
ἱκανοί. Ἐστὶ τὰ παιδιὰ μου, ποὺ
εἶναι μέσ' σ' αὐτοὺς ἱκανοὺς, δὲ θὰ
σοὺ τὸ χρόνο τους. Πρέπει ὅμως
μελετήσουν καλὰ αὐτὸν τὸν καιρὸ.
Τὴ χαρὰ μου μεθύσας ποὺ θὰ
γράφουν πῶς προβιβάστηκαν με
ἐστὶ! —Ὅσο γιὰ τὴν ἀπεργίαν,
τὰ λέει σήμερ' ὁ κ. Φαίδων.

Δαβόλακι τῆς Μαζαρίτας

ἄδελφ' σου ἔχει παραπονοῦν
μοῦ γράφεις καὶ δὲν ξεπαθῶνεις,
λήθησα, τὴν ὀκνηρίαν εἰς αὐτή;
Αἴγυπτο, λέει, ποὺ μ' ἐκτιμῶν
θὰ μποροῦν νὰ γαλάσῃ τὸν κό-
πον καὶ τὸ ξεπαθῶμα, μπορεῖ
εἶναι πρὶν δὲν ἔχει. Μὰ οὐτ' ἕνα γρά-
μα; —Αὐτὰ εἰς μέρους σου.

Οἱ Ἰνδικοὶ Γρίφοι, Ἑλληνικὸν
δανικόν, εἶναι γινωμικά, τῶν ὁπο-
ίων καὶ λέξεις σημεῖται μὲ τὰρχικόν
μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν τῆς γρα-
μάτων καὶ μὲ τὴν ὁδὸν τῆς με-
λόγου εἶναι. Π: χ: Π (2) ἀντι-
—(15) οὐσιαστικόν — (6) ἐπιθετικόν.

Ἀπὸ λέγει: Πᾶν μέτρον ἄριστον. Ἡ
τῆς Σελίδα ἔννοια σου καὶ κανεῖς
θὰ δὲν εἶναι. Γράφει, γυναικίον, στί-
μου. Κι' ἂν μοῦ στείλῃς καὶ καὶ
θὰ εἶμαι πρὶν θεσπῶ πῶς εἶναι ἕνα
σου καὶ θὰ τὸ ἐγρήνω.

Δὲν ἔχεις δίκιο νὰ παραπονιέταις.
Τα, ὅχι μόνο γιὰτὶ σάγαπῶ ἔσθ' ἕνα
μὴς καὶ περισσότερον, ἀλλὰ καὶ γιὰ
πολλὰς φορές, μοῦ φαίνεται, σου
εἶπα. Νὰ μὴν εἶται ὑπερβολικὴ...
σὲ τίποτα. Κι' οὐτε νὰ ἐνθουσιάζε-
ται ὁ εὐχολογ, μὰ οὐτε καὶ νὰ παγο-
τεύσῃ. Μὲ μεγάλην του χαρὰ ὁ κ. Φ.

ἔλαβ, τὸ γράμμα σου καὶ θὰ προσπα-
θῇ νὰ σοὺ στείλῃ μιὰ κάρτα τοῦ
ἀπὸ τῆς θέλεις τόσο νὰ ἐνθουσιάζε-
ται.

Καὶ μισογύνῃ, Κόντρε Ραπα-
νῆ; Δὲν τὸ ἐκανατοῦμαι. Γὰρ δὲν
νέο σημεῖον. αὐτὲς οἱ ἰδέες εἶναι πρὶν
λὺ παλιές. Ὁ «εἰρητισμὸς», ποὺ ἐγὼ
ὀπαθεῖς καὶ τὸς περισσότερος ἀντὶ
ἀποτελεῖ μιὰ δόξα τοῦ αἰῶνος μας.
Γιὰτὶ ἀπελευθερώσει τὴν μισήν ἀνθρωπώ-
τητα, ποὺ εἶναι πρὶν σχεδὸν σὲ δὲν
εἶναι. Αὐτὸ εἶναι τὸ γενικό, τὸ σημα-
τικόν: τὰ ἅλλα εἶναι λεπτομέρειες μὲ δὲν
τερεύουσιν σημασία.

Καθόλου δὲν ἐδρεῖσθαι τὴς «φί-
λεις σου». Ἀληθινὴν Σύννοιαν
Σύμπτωση μόνο νὰ παίρνῃ καὶ γρά-
ματά σου δὲν εἶναι πρὶν τὸν ὅ-
καιρὸ γιὰ μεγάλη ἀπάντησιν. Αὐτὴν
κα ποὺ δὲν εἶδα πῶς θύμισες μοῦ
μου, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, μὲ
ἔκαμαν ὅμως νὰ χαρῶ πάλι τὰ καὶ
σου λόγια, ποὺ θεοποιῶνται δὲν τὸ
παίρνῃ γιὰ κολακείαν. «Ὡς, σὲ πιστεύω
δίκως ὅπου, δὲν μοῦ λές δὲν ἀπὸ
τὸν καιρὸ ποὺ μὲ γινώρισες, ἀλλὰ
πολύ. «Ὡς τὰ παιδιὰ ἀλλάζουν ἔλα
μὲ γινώρισαν».

Σοὺ ἔστειλα, Χουσανγῆ, ἕξ «Δι-
δασκαλίας», γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν
μαθητὴν σου ποὺ εἶχες τὴν καλο-
νὴ νὰ προτρέψῃς νὰ πᾶν τὸ διδασκα-
λίας. καὶ τὴν «Μικρὴ Βασιλισσά» εἰ-
ναι ὁρμητικὴ. Κι' ὅσο θὰ προχωρή-
θῃ γίνεσαι ἀκόμη.

Ἡ φίλη μου Ἰδιανισμὸς: ἔχει ἕνα
ἀπομνημόνιον. Μερικὰ Διαπλαστικά
ἐργῶν, ποὺ ἔτυχε νὰ μαθῶν τὸν ὀνό-
μα καὶ τὸ ψευδώνυμό της, ἀπὸ τῆς
ἐκείνης τοῦ ὀνόματος, φωνάζουν: «Νὰ ὁ
ἰδιανισμός». Αὐτὸ εἶναι ἄτοπο καὶ
κακὴ ἀνατομή. Φυσικὰ, μεταξὺ
ἐκείνης καὶ ἐμοῦ, — ἔστω ὅσο νὰ τὰ
ἐκείνη σὰν ἕνα ψῆφον... διὰ
ἐκείνη, —μποροῦν νὰ τὸ λένε. Δυνατὰ
ἐκείνη, ἐκείνη, νὰ τὰ κούνην καὶ οἱ
ἐκείνη, δὲν ἐπιτρέπεται. Πῶς; νὰ πῶ;
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.
ἐκείνη, ἀγένητα, ἀγένητα, προσυχή.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' - 780)

Προκηρύσσω δύο διαγωνισμούς: Ένα γραμματοσώμουν κι ένα καρτών καλλιτεχνικών. 'Ας στολίξη κάθε καρτά μια σύντομη σκέψη. Για τα βραβεία στηριχτείτε στην καλαισθησία μου. Ρίτα Μπούνη. ΣΥΡΑ. ΡΙΤΑ

(ΚΓ' - 781)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟ, για το χαμό του... Έγκραφλου Σας, θερμά συλλυπητήρια. ΡΙΤΑ

(ΚΓ' - 782)

Μπερμπαντάκο, τι σου λένε, μωρό μου; - Τρελλόπαιδο, με γεια τό παθάνι... Πόσες φορές την πήρες απ' το ποδήλατο; Ρίτα

(ΚΓ' - 783)

Διαγωνισμός καρτών. Βραβεία Δέκλεκτοτατα. Προθεσμία δέμη-νος. Δήμη, Μετσόβου 18, 'Αθην-ας. Πανούλλα, 'Ανεβοκατέβασμα

(ΚΓ' - 784)

Αποτελέσματα. Διηγήμ: Α' βραβ. 'Α' Πασχαλινός, β' Φάσμα, γ' 'Ωκυπέτη. Καρτών: α' Βλαχά-κης, β' 'Ιωνία. Λοιπούς ευχαρι-στώ. Προκηρύσσω Διαγων. άγρά-φων καρτών. Προθεσμία δέμη-νος. Βραβεία άπαράμιλλα. Δ[ι]ς: 'Ιωάν. Κυριαζήν, Θήβας.

(ΚΓ' - 785)

ΚΑΤΩ τα άγρία! έντροπή σας Κνά βγάξτε τους όμορφους σας στη φορα. 'Αν έχετε ικανό-τητα άνακαλύψατέ μας.

(ΚΓ' - 786)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΤΑπεινός Δουλούδι, όρισμένως θά είσαι παλληκάρη της φα-κίς. Καί όμως θά ήξερεις τι έπι-κίνδυνος πού είμαι. Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' - 787)

Παρακαλώ αυτόν πού μου στέλ-λουν χρεωμένα γράμματα νά προσέχουν, γιατί θά άρχισω νά τά στέλλω πίσω και αυτό πρὸς γνώσιν των. Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' - 788)

Φ. Ράση, άκόμη δέν άπεφά-σισες νά πάρης ψευδώνυμο: Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' - 789)

Ιωνία, έλαβα γράμμα σας: σύστα-σιν καθαρογράψατε: δέχομαι άλληλογραφίαν. Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' - 790)

Σκουπιδά, σου εύχομαι καλὰς Σπροόδους εις τὰς εξετάσεις σας. Τρελλόπαιδο

(ΚΓ' - 791)

Εισερχόμενος εις τὸν Διαπλα-σιόκοσμον, τίθεμαι εις τὸ πλευ-ρόν του φιλελευθέρου 'Αθλητοῦ. ΦΙΛΑΘΛΟΣ

(ΚΓ' - 792)

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ παίνουμε στο ΣΑΛΟΝΙ κι' άλλοι σὲ όπκιον 'πό σά; κάνει αὐὸς μὰς θυμώνει. Λοιπό' μή μὰς πειράξετε πού σας κατά λαθος. Γιατί θά φάτε ΣΠΑΘΙΣΜΟΥΣ.

(ΚΓ' - 793)

ΑΡΑΜΙΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΘΩΣ ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ: Μιτοσεβίκος: Χα-τζόπουλος, 'Αριτος: Κοββα-τζής, Κλωθώ: Νίτσα Κοτρωαζι, Σκαβαμένη Πόλη: Μαργακος. «ΚΕΡΑΥΝΕ», ύποαχθήτε. Σας ξεύρουμε.

(ΚΓ' - 794)

ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ

(ΚΓ' - 794)

Τρελλή 'Αγάπη, γράψε στη σύ-στασί μου ΚΓ-295. Περιμένω. 'Ακρότητο Γέλιο

(ΚΓ' - 795)

Καρούμπα Καρκαλέτσος, για πρό-σεξ και μη μὰς παραμπαίνης στη μύτη, γιατί δύσκολα θά τά βγάλης πέρα. Κορίτσια... ΚΑΤΟΥ Τ' ΑΓΟΡΙΑ! - Θέλω, 'Ακαλανθίς, Βολιώτικο Κεράσι.

(ΚΓ' - 796)

Σηρετυέλ, Ρένα, Μαυρούκα, Μι-ζραντα, ανταλλάσσουμε Μ. Μ.; 'Τζα, άλληλογραφούμε; ΕΛΣΑ

(ΚΓ' - 797)

Κλωθώ, έλαβα Μ. Μ. Σε εύχα-ριστώ. Θέλεις νά άλληλογρα-φούμε; 'Ανταλλάσσουμε c. p.; ΘΕΛΜΑ

(ΚΓ' - 798)

«ΕΝΩΣΙΣ ΜΠΟΛΣΕΒ ΚΩΝ» Δύο έκλεκτά μέλη της ένώσεως Διδ' ιδίων των έξόδων ιδρύουν μέγαρον πρὸς στέγασιν του ά-στέγου συλλόγου «Τετσε» και της συμμορίας «Α. Μ. Α.» Μέχρι περατώσεως του έργου παραχω-ροῦν ένα τσαντήρι μεταχειρισμέ-νον.

(ΚΓ' - 799)

Ανταλλάσσω c. p. Προτιμῶ το-πεία. Γράφω: 'Ιωάννην Ν. Δάμπασην, Ρ. Γ. Σύρον.

(ΚΓ' - 800)

Παρακαλώ, ξαναγράψατε εις: Γεώργιον Καζουλάκη, Ρ. Γ. 'Αθήνας. 'Αδυνατώ παραλάβω έ-κείνα. Ευχαριστούσα περιμένω. ΡΕΑ

(ΚΓ' - 801)

Εισερχόμενος εις τὸν Διαπλα-σιόκοσμον χαιρετῶ άπαντας και τίθεμαι εις τὸ πλευρόν του Φιλελευθέρου 'Αθλητοῦ. Μικροσκοπικός 'Αθλητής

(ΚΓ' - 802)

Ιδρύεται λίκν προσεχῶς έν 'Αρ-γιοστολίῳ ισχυρὸς σύλλογος ό-νόματι «'Αθλητισμός». Μικροσκοπικός 'Αθλητής

(ΚΓ' - 803)

Ζουλού, Ρένα, Ρίτα, Τριαντα-φυλλένια, Βεατρίκη, Μιράντα, 'Αφρόκρηνο, Φάσμα, Τιτίκα, 'Ελ-σα, Μάγισσα, Κοκώ, 'Ερράνη, Μπερμπαντάκο, Πλανόδιε, Κου-νούπι, πολύ θά ήθελα ένα σας τετο. Μ. Μ. μέσω Διαπλ. - 'Εσμε

(ΚΓ' - 804)

ΚΑΡ-ΚΑΡ, τὸ ζύν | ρι σας τὸ σκιδώ και σὰς τὸ κλιστὸ | β. λωδ. - ΧΟΛΕΡΑ

(ΚΓ' - 805)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, είσαστε ό-λο λόγια πού εί | τὰ έργα; Κεραυνοβόλε 'Ιππὸ α και Μα-σίστα, είσαστε σά γλα κομπλέ, σὰς έσφιξε ή ζέστη και παραμι-λάτε.

(ΚΓ' - 806)

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ Αλλαξα Δοιν: Βασίλ. Δαρδα-κούλην, Ρ. Γ. 'Αθήναι. - 'Ηρώ

(ΚΓ' - 807)

ΑΔΕΡΦΑΚΙ ΖΟΥΛΟΥ, Τώπαμε και τὸ ξαναλέμε. λε-γόμεστε άδελφοί Ψαξ-βεξέτου κι' όχι Γρηγοριάδης και πρῶσιν' άλογα. Οί Βλάχηδες

(ΚΓ' - 808)

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ Σημ. τ. Διαπλ. - Βεβαίῳ ότι οί Κα-ρούμπας Καρκαλέτσος δέν λέγονται Γρηγοριάδης.

(ΚΓ' - 808)

Σύλλογε «ΤΕΤΣΕ», «ΝΕΑ ΖΩΗ» ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΟΥΔΑ-ΜΟΥ ΑΠΩΝ, τὸ νου σας μή σκον-τάψετε.

(ΚΓ' - 809)

ΚΑΤΟΥ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΡΟΥΜΠΑΡΟΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΑΡΟΣ Η Μίρκα παρακαλεί όσες και όσους της είχαν στείλει τε-τράδια πρὶν από την καταστρο-φή της Σμύρνης, νά ανταλλάξουν και πάλι.

(ΚΓ' - 810)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΖΩΗ» Σύλλογε «Τετσε», εύχαριστοῦ-με ν δια την συμμάχίαν σας. Κάτω οί Κορ-Καρ.

(ΚΓ' - 811)

Αλληλογραφῶ με όλες τις Δια-πλοσοπούλες και Διαπλάσο-πούλα, πρὸ παντός με την Τρι-ανταφυλλένια. Καρνεάδου 30, Πλατεία Κολωνακίου, 'Αθήνας. 'Ηρωική Φέσα

(ΚΓ' - 812)

Αλληλογραφῶ με διαπλάσοπου-λα, πρὸ παντός με Τριαντα-φυλλένια και Ρίτα. 'Ασκληπιού 31-Γ, 'Αθήνας. - Πικρή Σκλαβιά

(ΚΓ' - 813)

ΜΕΝΕΛΑΕ, θερμά σ' εύχαριστώ για τις κλέες σου εύχες. Μο-νάχα πού ή φετεινή επέτειος των γενεθλίων μου, είναι ή 18η και όχι ή 19η!!! ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΟ

(ΚΓ' - 814)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ» «Ταμπουλινά», θεωρείσαι ήτ-τημένη και χειροτέρα συμ-μορία, άν δέν δεχτής δι' άνακα-λυσιν στοίχημα έκατό δραχμάς. ΒΑΡΩΝΟΣ, ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' - 815)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ» ΙΟΡΙΖΟΝΤΑΙ: 'Υπορχός Δια-γωνισμών: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΑ-ΝΙΚΟΝ, 'Αντιπρόσωποι: Καλα-μών: ΤΗΛΑΥΓΗΣ ΦΑΡΟΣ, 'Αγρι-νός: ΧΑΜΙΝΙ, Κερκύρας: ΑΡΧΙ-ΔΙΑΒΟΛΟΣ, Θεσσαλονίκης: ΑΤΥ-ΧΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΑΙΣ.

(ΚΓ' - 816)

Πανταχού Παρών, κάτω οί ά-παχηδες!!! μονάχα... σκέψου. ΣΜΥΡΝΗ, ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

(ΚΓ' - 817)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. Μυστι-κῶν: α' Φάσμα, β' 'Αμυδρά Λάμψις. Καρτών α' Φοῖβος, β' Κόνχιν-Κό. Γελοιογραφιών: α' Μεγάλη Ιδέα, β' Καπεταν Κα-ραπιτέρης, Λοιπούς εύχαριστώ. ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' - 818)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. με όποιον μου στείλει. 'Απαντῶ άμέσως. Τιάρκος

(ΚΓ' - 819)

Τρελλή Χορεύτρια, τί εύμορφα πού σε ανακαλύπτουν ό Κρι-ετής και Σία. Συγχρητηρία θέ-λουν. Θουλλική Σμύρνη

(ΚΓ' - 820)

Τούλπε, τετράδιον ελήφθη-Θαυμάσιον. Ευχαριστώ θερ-μώς. 'Αλληλογραφίαν θεώρω πε-ριττήν. - Κόμησα των 'Αχαρνών

(ΚΓ' - 821)

Ανίκητε, δέ σου ταιριάζει αυ-Ατό τὸ όνομα. Φθινοπωρινὸ 'Ηλιοβασίλεμα, μπράβο. ΚΟΦΤΕΡΟ ΣΠΑΘΙ

(ΚΓ' - 822)

Κύων, Σμυρνή, εάν επιθυμῶ-στε στείλατέ μου ένα τετρά-δας. 'Υποπίτος Τρελ

(ΚΓ' - 823)

Στην άγαπημένη μου άδελφῶ-ν ΓΥΝΑΙΚΑ δίδω τά πιδ θερ-φιλά μου για την γιορτή της.

(ΚΓ' - 824)

ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥ Ανταλλάσσω Μ. Μ. και σ με άπαντας. 'Απαντῶ τ στα. Δις: Φιλελεύθερον 'Αθ-τήν, Ρ. Γ. 'Αργοστόλιον.

(ΚΓ' - 825)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. και c. p. άπαντας. 'Απαντῶ άμέσως. Δις: Νεαρόν 'Αθλητήν, Ρ. 'Αργοστόλιον.

(ΚΓ' - 826)

Αντιλλουσα Σελήνη, 'Ηρώα Κιουνάχτας, 'Ιδανισμέ, Μ-κεδονικόν 'Ιδεώδες, Καρδιά 'Ησ-ων, ζητῶ Δ[ι]ς: - Νόμα

(ΚΓ' - 827)

Αγαπητέ Καρούμπα Καρκαλέ-Τς Δέν πᾶς νά πνιγής και νά τά ζουνάρια σου και ή παλ-καριές σου; «ΕΝΩΣΙΣ

(ΚΓ' - 828)

Εσμε, κανένα από τά κορίτ-δέν υποφέρει αυτό τὸ κάτ-Λευκοδόν

(ΚΓ' - 829)

Ανεμόνη, θέλεις νά σου στεί-ένα ξευγάρι γυαλιά απ' Νέαν 'Υόρκην; Πολύ εύχαριστῶ-Μου φαίνεται πῶς δέ βλέπεις κα-τά της Μυτιλήνης. - Νεοϋρκί

(ΚΓ' - 830)

Αμερικανόπουλο και 'Αμερ-Ανίδα και Διαπλάσοπουλα Αιγύπτου, ανταλλάσσουμε Μ. μέσω Διαπλάσεως; Δέχομαι ή-λληλογραφίαν άπευθείας. Δ[ι]ς New York, 146 W. 47 St. New York Νεοϋρκί

(ΚΓ' - 831)

ΒΓΗΚΕ! ΒΓΗΚΕ! Γὸ πρωτότυπο, νεωτεριστῶ-καταστατικὸ της: «Μαθητῶν Συντροφίης». Γράφτε: 1. Τρι-τάκη, Κοδριγκιάνος 23, 'Αθ-νας. Στέλνεται έλευθερο Τε-δρομικῶν. Μόνο 1 δραχμή.

(ΚΓ' - 832)

ΘΑ ΧΑΣΤΕ! ΘΑ ΧΑΣΤΕ! Κυνθηαῖκό Διαβολάκι κι' Κρηβε των Κυνθήρων, δέχε-ντα λαλήν Μ. Μυστικῶν c. p.; 'Αν ναι, άπαντήσατε σ Δ[ι]ς: Θεόδωρον Σ. Ποταμ-Κύθηρα. Ευχαριστῶ εκ των τ-τέρων. ΑΤΥΧ

(ΚΓ' - 833)

Η ΒΗ, δέξου θερμάς εύχας γ-τη γιορτή σου. Ούδε

(ΚΓ' - 834)

Τώρα καθαρά θά μάθης, Κίμων, πῶς είσαι σύ, πού τὸ παρελθόν μας όλων ένθυμίζεις τὸ γλυκύ. ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΣ

(ΚΓ' - 835)

έν ανταλλάσσω πια Μ. Μ. Δοτικά. Τους ήδη προτείναν-εύχαριστῶ. 'Εστειλα. Μερά

(ΚΓ' - 836)

Μαίνοντας στο σαλονάκι τ Διαπλάσεως χαιρετῶ όλον 'Ελ παιδιά, προσοχή. ΡΕΖΕΝ

(ΚΓ' - 837)

Μαίνοντας στο Διαπλάσιό-Μο χαιρετῶ άπαντας. Τρέ-τε την: ΑΓΝΟΥ